

והתאווה שלו הוא באותה התשוקה שהיתה לו בחלומו ומזה היחוד נתעברה אשתו, פָּרִיזִן
 הָהוּא בַר דָּאוּלִיד, מִסְטָרָא דְנַעֲמָה קָא אַתְיָא, דְהָא
 בְּתִיאֻבְתָּא דִילָהּ אֲשַׁתְּכַח הָאִי אַז אֹתוּ הֵבֵן שְׁנוּלֵד מִהֵיחֹד הָהוּא,
 הוּא בַא מַצְדָּה שֶׁל נַעֲמָה כִּי מִכַּח הַתְּעוּרָרוֹת הַתְּשׁוּקָה שֶׁלָּה נִמְצָא אֹתוֹ הֵבֵן בְּעוֹלָם, כִּד
 נִפְקָא לִילִי"ת וְחֻמָּאֵת לֵיהּ, יִדְעַת מְלָה, וְהִיא אֶתְקַטְרַת
 בֵּיהּ, וּמִגְדַּלַת לֵיהּ כְּאִינוּן אַחֲרֵינִין בְּנוֹי דְנַעֲמָה וְכַאֲשֶׁר
 יוֹצֵאת לִילִי"ת לְעוֹלָם וְהִיא רוֹאָה אֹתוֹ אַז הִיא יוֹדַעַת אֵת הַדְּבַר אִיךְ הוּא נוֹלֵד וְהִיא נִקְשֶׁרֶת
 בּוֹ וּמִגְדַּלַת אֹתוֹ כְּמוֹ שֶׁהִיא מִגְדַּלַת אֵת אֱלוֹ הַשְּׁדִים וְהַרוּחוֹת הָאֲחֵרִים שֶׁהֵם בְּנֵיהּ שֶׁל
 נַעֲמָה, וְאֲשַׁתְּכַחַת עֵמִיהּ זְמַנִּין סְגִיָּאִין, וְלֹא קִטְלָא לֵיהּ
 וְהִיא נִמְצָאת עִמּוֹ פַּעֲמִים רַבּוֹת אִךְ הִיא אֵינְנָה הוֹרֶגֶת אֹתוֹ כִּי הוּא מֵהַצֵּד שֶׁלָּה.

הָאִי הוּא בַר נָשׁ, דְּבִכָּל סִיְהָרָא וְסִיְהָרָא אֶתְפָּגִים, וְלֹא
 אֶתְיֹאֲשָׁא מְנִיָּה לְעֵלְמִין וְאֹתוֹ הֵבֵן שְׁנוּלֵד מִזֶּה הַתְּשֻׁמִּישׁ שֶׁבֵּל רֹאשׁ
 חוֹדֶשׁ וְרֹאשׁ חוֹדֶשׁ הוּא נִפְגָּם וְחוֹלָה בְּמַחֲלַת הַנְּפִילָה [קצז] וְלִילִי"ת לֹא מִתְיֹאֲשֶׁת מִמֶּנּוּ
 לְעוֹלָמִים, דְּהָא בְּכָל סִיְהָרָא וְסִיְהָרָא כִּד אֶתְחַדְשָׁא
 בְּעֵלְמָא, לִילִי"ת נִפְקָא, וּפְקָדָא עַל כְּלָהּ דְּהִיא מִגְדַּלַת,

אור הרשב"י

הוי בר שתא לית לן בה. ולא אמרן אלא דגני
 להדי ברעיה, אבל גני להדי רישיה – לית לן
 בה. ולא אמרן אלא דלא מנח ידיה עילויה אבל
 מנח ידיה עילויה – לית לן בה.

[קצז] וכתב הרמ"ק שזהו הבנים הנכפים שאמרו
 בפסחים דף קיב עמוד ב' והמשמש מטתו לאור
 הנר – הויין לו בנים נכפין. תנו רבנן: המשמש
 מטתו על מטה שתינוק ישן עליה – אותו תינוק
 נכפה. ולא אמרן אלא דלא הוי בר שתא, אבל

הלימוד היומי

לע"נ הרב נעים בן מזל טוב זצ"ל

וְחַיִּיכָא בְּהוּ כִּי בְּכָל רֹאשׁ חוֹדֶשׁ וְרֹאשׁ חוֹדֶשׁ כְּאִשֶּׁר הִלְבְּנָה מִתְּחַדְּשֶׁת בְּעוֹלָם אִזּוּ יוֹצֵאת לִילִי"ת לְעוֹלָם וְהִיא פּוֹקֶדֶת אֶת כָּל הַיְלָדִים שֶׁהִיא מְגַדֶּלֶת וְצוֹחֶקֶת בְּהֵם, וְכִדְרִין הֵהוּא בַר נֶשׁ פָּנִים בְּהֵהוּא וּמְנָא וְאִזּוּ אֱלוֹ הַבְּנֵי אָדָם נִפְגְּמִים וְנַחֲלִים בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן, וְכִבְּאִין אֵינוֹן צְדִיקֵיָא, דְּמִתְקַדְּשֵׁי בְּקְדוּשָׁה דְּמַלְכָּא, עֲלִייהוּ כְּתִיב אֲשֶׁרֵיהֶם הַצְּדִיקִים שֶׁמִּתְקַדְּשִׁים בְּקְדוּשַׁתוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ שֶׁעֲלִיהֶם נֹאמֵר (ישעיה סו) וְהָיָה מִיָּדִי חֶדֶשׁ בְּחֶדְשׁוֹ וּמִיָּדִי שַׁבָּת בְּשַׁבָּתוֹ וְגו' יָבוֹא כָּל בָּשָׂר לְהִשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי אִמֵּר ה' וְאֱלוֹ הַצְּדִיקִים הַמְּקַדְּשִׁים אֶת

עצמם זוכים לזה.

מִלִּין אֵלִין גְּלִי שְׁלֹמָה מַלְכָּא, בְּסִפְרָא דְּאַשְׁמֹדָאִי מַלְכָּא וְאֵת הַדְּבָרִים הָאֵלּוּ גִילָה שְׁלֹמָה הַמֶּלֶךְ שֶׁהוּא רָאָה אוֹתָם בְּסִפְרוֹ שֶׁל אֲשֶׁמֹדָאִי מֶלֶךְ הַשְּׂדִים, וְאַשְׁכְּחָנָא בֵּיהּ אֶלְפָּה וְאַרְבַּע מֵאוֹת וַחֲמִשׁ זַיִּנֵי מְסֵאבוֹתָא, דְּמִסְתַּאֲבִי בְּהוּ בְּנֵי נֶשָׂא. דְּגִלֵי דָּא אֲשֶׁמֹדָאִי לְשְׁלֹמָה מַלְכָּא וְנִמְצְאִים בּוֹה הַסֵּפֶר אֶלְפָּה אַרְבַּע מֵאוֹת וַחֲמִשׁ מֵינֵי טוֹמָאוֹת כְּנֶגֶד ה' פְּעָמִים ה' גְּבוּרוֹת מִנְּצַפֶּךָ שֶׁהֵם בְּגִימְטְרִיא פֶּרֶר וַחֲמִשׁ פְּעָמִים פֶּרֶר הֵם אֶלְפָּה אַרְבַּע מֵאוֹת וְעוֹד ה' כְּנֶגֶד ה' כּוֹלָלִים וּבְהֵם נִטְמָאִים בְּנֵי הָאָדָם וְאֵת כָּל זֶה גִילָה אֲשֶׁמֹדָאִי לְשְׁלֹמָה הַמֶּלֶךְ (מק"מ).

וְיֵי לְהוּ לְבַנֵי נֶשָׂא, דְּכִלְהוּ אֲטִימִין וְסִתִּימִין עֵינִין, וְלָא יִדְעִין, וְלָא שְׁמַעִין, וְלָא מִשְׁנִיחִין, הֵיךְ קִיִּימִין בְּעֶלְמָא אוֹי לְהֵם לְבַנֵי הָאָדָם שֶׁהֵם כּוֹלֵם אֲטוּמֵי לֵב וְסִתוּמֵי עֵינַיִם שֶׁלֹּא יוֹדְעִים ע"י

אבותיהם ולא שומעים ממזכיהם ולא מתבוננים מעצמם איך הם חיים וקיימים בעולם.
וְהָא עֵיטָא וְאַסְוּתָא קַמֵּיהוּ, וְלֹא מִסְתַּכְּלִין והרי העצה
 והרפואה נמצאת לפניהם והם לא מתבוננים בה. **דְּהָא לָא יַכְלִין בְּנֵי נֶשָׁא**
לְאַשְׁתְּזָבֵא, אֶלָּא בְּעֵיטָא דְּאוּרֵייתָא כי הרי לא יכולים בני האדם
 להינצל מהיצר הרע ומכל דרכי הטומאה אלא רק ע"י העצה של התורה הקדושה.
דְּכֶתִיב שְׁכָתוּב בַּפְּסוּק, (דברים כג) כִּי יִהְיֶה בֶן אִישׁ אֲשֶׁר לֹא
יִהְיֶה טָהוֹר מִקְרָה לְיָלָה דהיינו. **אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה טָהוֹר**
דְּיִקָּא, מִקְרָה לְיָלָה דְּיִקָּא שבודאי שע"י שהוא לא יהיה טהור מהרהורים
 רעים ביום אז ודאי יזדמן לו מקרה לילה כי הוא גרם את זה לעצמו, **וְהָא אוֹקִימָנָא**
מְלִין, בְּעֵיטָא דְּאוּרֵייתָא קַדִּישָׁא והרי ביארנו את הדבר שאי אפשר
 להינצל מהטומאה אלא רק ע"י העצה של התורה הקדושה. **דְּהִכִּי כְּתִיב**
בְּאוּרֵייתָא קַדִּישָׁא כי כך נאמר על התורה הקדושה, **וְהִתְקַדְּשִׁתֶּם**
וְהִיִּתֶם קְדוּשִׁים כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם דהיינו שע"י קדושת התורה
 ינצל האדם ויהיה גם כן קדוש [קצח].

תֵּאנָא, בְּתַר דְּאַסְתְּלָקוּ קִינ וְהֶבֶל, אֶתְהַדָּר אָדָם
לְאַנְתְּתִיה ולמדנו שאחרי שנפטרו קין והבל מהעולם אז חזר אדם

אור הרשב"י

אלא בלב פנוי מן החכמה, ובחכמה הוא אומר
 אילת אהבים ויעלת חן דדיה ירווך בכל עת
 באהבתה תשנה תמיד.

[קצח] וכן פסק הרמב"ם בהלכות איסורי ביאה
 פרק כב הלכה כא וז"ל גדולה מכל זאת אמרו
 יפנה עצמו ומחשבתו לדברי תורה וירחיב
 דעתו בחכמה שאין מחשבת עריות מתנברת

הראשון להתייחד עם אשתו חוה, **וְאֵת־לֶבֶשׁ בְּרוּחָא אֶחָרָא, וְאוֹלִיד לְשַׁת. מִכָּאן אֶתִּיּוּחְסוֹ דְרִי דְצַדִּיקָיָא בְּעֵלְמָא** והוא התלבש ברוח אחרת של קדושה והוא הוליד את שת [קצט] ולכן מכאן והלאה התייחסו צדיקי העולם לשת. **וְאַסְגֵי קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא חֶסֶד בְּעֵלְמָא** ואז הרבה הקב"ה חסד בעולם, **וּבְכָל חָד אֶתִּיּוֹלִידַת נּוֹקְבָא עֲמִיה, לְאֶתִּיּוֹשְׁבָא עֵלְמָא בְּנוּנָא דְלַעֲיָלָא** ויחד עם כל בן של אדם הראשון שנולד נולדה עמו נקבה אחת תאומה בכדי שיתיישב העולם על ידם כדוגמת מה שלמעלה כמו שזו"ן שהם סוד אח ואחות יצאו ביחד מהבינה (רמ"ק). **וְהָא אוֹקְמוּהָ חֲבַרְיָא בְּסַתִּימָאָה דְמַתְנִיתִין, דְכַתִּיב** והרי ביארו החברים במשניות הסתומות על מש"כ [ד], (ויקרא ב) **וְאִישׁ אֲשֶׁר יִקַּח אֶת אֶחָתוֹ בֵּת אָבִיו**

אור הרשב"י

חסד, והיא בכחי' דינין וגבו' שלה ושלו. ואמנם ענין נסירת ודחיית דינין אלו מאחורי ז"א ליתנם באחוריים הנקבה הוא נעשה ע"י החסד העליון של אימא עילאה. וז"ס פ' ואיש כי יקח את אחותו כו' חסד הוא כו' כי בכח החסד ננסרו זו"ן הנקר' איש ואחותו ואתפרשו גועין מתתא לעילא שהם האחוריים שלהם שנפרדו ועי"כ לקחה לו לאשה ונודוונה עמו פכ"פ. ופי' הענין הוא כי נודע הוא שבהיו' האדם ישן בלילה נשמתו עולה ושואבת לו חיים מלמעלה כנו' בפרקי ר"א. וכן הענין בז"א כי בהיותו ישן נשאר בו ההוא קיסט' דחיותא כנו' אצלנו בכרב' המפיל חבלי ונשמתו שנסתלקה למעלה היתה מושכת לו חיים מבחי' אותו החסד של

[קצט] וכתב הרמ"ע מפאנו בספר גלגולי נשמות שהבל, שת, שם בן נח, משה רבינו עליו השלום אחיה השילוני רבי שמעון בן יוחאי זכריה הנביא הכהן מניצוץ אחד.

[ד] ובכדי להבין את המאמר הבא נקדים את מש"כ האריו"ל בשער הכוונות – דרושי ראש השנה דרוש א ונחזור לבאר ענין הנסירה הנה אחר שנברא אדם הראשון והתפלל ועשה מצות והיה כורת הקלי' ולא היה יכולת להם להתאחו באותם האחוריים אז בא ענין הנסירה. וענינה הוא כי כל אותם האחוריים והדינים שהיו בזכר כולם ננסרו ונתפרדו מן הזכר וניתנו כולם באחוריים שלה ועי"כ נתפרדה ונתרחקה ממנו ואז הו"א נשאר כולו בכחי'